

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Martina Kopy ve věci

žalobce: **DŘEVĚNÉ PODLAHY s.r.o.**, IČ 27684172
sídlem Kostelany 200, 767 01 Kostelany
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště Brno**
sídlem Veveří 7, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2023, č.j. 47000/032720/22/010/KH,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2023, č.j. 47000/032720/22/010/KH, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč, a to k rukám žalobcova advokáta JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce proti platebnímu výměru Okresní správy sociálního zabezpečení Kroměříž č. 68/351/22/778, vydaný pod č. j. 47008/57829/22/010/JR ze dne 11. 11. 2022, jímž byla žalobci uložena podle § 104c zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, dle § 4 až § 9 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, povinnost uhradit dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ve výši 370 132 Kč vypočtené do dne, za nějž byl žalobce ještě pro účely tohoto zákona považován za zaměstnavatele, tj. ke dni 30. 4. 2014.
2. OSSZ Kroměříž takto postupoval za situace, kdy u žalobce dne 8. 9. 2022 provedl kontrolu plnění povinností v nemocenském pojištění, v důchodovém pojištění a při odvodu pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „pojistné“), stanovených zákonem č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákonem č. 582/1991 Sb. a zákonem č. 589/1992 Sb. Tato kontrola byla u žalobce jako plátce pojistného provedena za kontrolované období od 1. 4. 2014 do 30. 4. 2014. K provedení kontroly přistoupila OSSZ Kroměříž z důvodu oznámení Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územní pracoviště v Kroměříži (dále jen „správce daně“), ze dne 6. 5. 2020, o zvýšení zdanitelných příjmů ze závislé činnosti za období duben a srpen 2014 u P. M. Správce daně zvýšil zdanitelné příjmy ze závislé činnosti (§ 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném v předmětném zdaňovacím období) na základě pravomocného rozhodnutí – dodatečného platebního výměru č.j. 78176/19/3304-50521-705757 ze dne 21. 1. 2019, vydaného na základě Zprávy o daňové kontrole č.j. 54524/19/3304-60561-711193 ze dne 16. 1. 2019 na dani z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti za období roku 2014. Jak plyne ze Zprávy o daňové kontrole, plátce daně (žalobce) převedl finanční prostředky P. M. v měsíci dubnu 2014 ve výši 4 878 586 Kč a v měsíci srpnu 2014 ve výši 5 478 888 Kč na jeho soukromý účet. Správce daně posoudil tuto výplatu (odměnu), jako příjem, který je předmětem daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti roku 2014 podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů, neboť se jedná o příjmy – odměny člena orgánu právnické osoby. Kontrola OSSZ Kroměříž tak navázala na výše uvedené zjištění správce daně. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobce v měsíci dubnu 2014 neodvedl pojistné z odměny (příjmu) ve výši 4 878 586 Kč, jednatele společnosti pana P. M. Ze strany OSSZ Kroměříž byl následně vyhotoven Protokol o kontrole č. 68/351/22/778 ze dne 11. 11. 2022.
3. Pro celkové dotvoření kontextu nyní projednávané věci je nezbytné dodat, že předmětný dodatečný platební výměr č.j. 78176/19/3304-50521-705757 ze dne 21. 1. 2019 správce daně, i navazující rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 16. 4. 2020, č. j. 14908/20/5200-10421-705721, které platební výměr potvrdilo, byly následně v řízení o žalobcem podané žalobě aprobovány rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2022, č. j. 30 Af 40/2020-91. Jak upozornil i žalovaný ve vyjádření k žalobě, ke kasační stížnosti žalobce byly nicméně citovaný rozsudek krajského soudu i rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství zrušeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2023, č. j. 2 Afs 94/2022-48 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalované zrušil.
5. Žalobce namítá, že žalované rozhodnutí je nezákonné. Závěry, že převody finančních prostředků z účtu žalobce na soukromý bankovní účet pana P. M. představují odměnu ze závislé činnosti, jsou zcela skutkově nepodložené. Žalobce rovněž namítá, že v posuzovaném případě došlo k porušení § 9 písm. a) kontrolního řádu a § 50 odst. 3 správního řádu, když správní orgány vůbec nezjišťovaly důvody provedených plateb a pouze přejímaly závěry správce daně. Závěry správce daně fakticky vystavené na stavu *non liquet* z důvodu neunesení důkazního břemene daňového subjektu tak není možno přebírat do jiného řízení a tyto nemohou prokazovat, že skutečně byla P. M. vyplacena mzda ze závislé činnosti, z níž nebylo odvedeno pojistné. Odkazem na závěry správce daně tak nelze nahrazovat dokazování, které je OSSZ povinna realizovat. To zejména s ohledem na odlišně nastavené důkazní břemeno správce daně, které je nerovnoměrně rozloženo mezi daňový subjekt a správce daně. To na rozdíl od důkazního břemene v nyní posuzovaném správním řízení, které je formováno § 9 písm. a) kontrolního řádu a § 50 odst. 3 správního řádu. Byť na tuto skutečnost žalobce v podaném odvolání poukazoval, žalovaný se uplatněnými námitkami nevypořádal, což má za následek nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí.
6. Na základě uvedeného je dle žalobce patrné, že povinnost uhradit dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ve výši 370 132 Kč je nezákonná, neboť závěry OSSZ Kroměříž, s nimiž se žalovaná ztotožnila, jsou zcela důkazně nepodložené. Naopak v řízení vyplynulo, že předmětné platby nepředstavují výplatu mzdy ze závislé činnosti, nýbrž poskytnutou půjčku, která nemůže podléhat odvodové povinnosti. Žalované rozhodnutí je tak nezákonné ve smyslu § 78 odst. 1 SŘS, ba dokonce nepřezkoumatelné, neboť žalovaná vůbec nereagovala na důvodné námitky ohledně odlišně nastaveného důkazního břemene v daňovém a ve správním řízení. Přitom tyto odlišnosti jsou podstatné a brání mechanickému přebírání skutkových závěrů správce daně do řízení, kde je nastavení důkazního břemene správního orgánu a jeho povinnost zjišťovat skutkový stav formulována zcela odlišně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaný s ohledem na obsah žalobních námitek, které jsou v podstatě zcela totožné s námitkami odvolacími, pouze opakuje svou argumentaci, vyjádřenou již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž se také v plném rozsahu odkazuje.
7. Žalovaná tak ve vyjádření trvá na správnosti jejího postupu i přijatých právních závěrů. V posuzované věci ohledně skutkového stavu zjištěného správcem daně a potvrzeného krajským soudem OSSZ Kroměříž ani žalované pochybnosti nevznikly. Stěžejním je v této souvislosti § 5 zákona č. 589/1992 Sb., kdy vyměřovacím základem zaměstnance pro pojistné na důchodové pojištění je úhrn příjmů, s výjimkou náhrad výdajů poskytovaných procentem z platové základny představitelům státní moci a některých státních orgánů a soudců, které jsou nebo by byly, pokud by podléhaly zdanění v České republice, předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona o daních z příjmů a nejsou od této daně osvobozeny a které mu zaměstnavatel zúčtoval v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském pojištění. Z tohoto důvodu bylo stanoveno ze strany OSSZ Kroměříž dlužné pojistné podle výpočtu uvedeného výše.

8. V reakci na výše rekapitulovaný procesní vývoj a zejména vydání citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 94/2022-48, žalovaná uvádí, že platební výměr OSSZ Kroměříž i rozhodnutí o odvolání žalované bylo odvislé od skutečností prokázaných správcem daně, tedy, že příjmy jednatele žalobce jsou příjmy ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů (příjmy ze závislé činnosti, mj. odměny člena orgánu právnické osoby) ve spojení s § 6 odst. 3 téhož zákona. Vzhledem k výše uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu bude nyní na správci daně, aby podrobně a přesně odůvodnil své závěry, či je případně přehodnotili. V současné chvíli žalovaná není schopna předvídat, jak správce daně při novém projednání rozhodne. Z toho důvodu také navrhla, aby soud řízení o nyní projednávané žalobě dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. přerušil do doby, než bude nově rozhodnuto Odvolacím finančním řízením o odvolání žalobce proti citovanému platebnímu výměru správce daně.
9. Žalobce v replice k vyjádření žalované opakuje, že žalované rozhodnutí ani napadený platební výměr neobsahují jakékoli vlastní posouzení žalovaného, že by bylo možno dovozovat, že finanční částky, jež byly převedeny na účet pana M., představovaly platbu mzdy, z níž by mělo být stanoveno pojistné, aby žalobci jako „zaměstnavateli“ vznikla odvodová povinnost. Žalované rozhodnutí v tomto směru neobsahuje žádné přezkoumatelné úvahy, kdy žalovaný se odkazuje pouze na (taktéž nepřezkoumatelné) rozhodnutí správce daně. Jakékoli vlastní úvahy žalovaného, z nichž by bylo možno dovozovat, že žalobci vznikla odvodová povinnost jako zaměstnavateli, naprosto absentují. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pak stvrzuje ta skutečnost, že závěry správce daně, resp. Odvolacího finančního ředitelství, na nichž žalovaná i OSSZ Kroměříž založily svá rozhodnutí, byly Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku č. j. 2 Afs 94/2022-48 shledány za nepřezkoumatelné.
10. Žalobce nesouhlasil ani s návrhem žalované na přerušování řízení, neboť pro takový postup schází jakýkoli zákonný podklad. Žalovaná měla sama uvést vlastní úvahu, proč předmětný převod finančních prostředků má spadat pod zdanitelný příjem, a tím pádem i podléhat odvodové povinnosti. Pokud vlastní přezkoumatelnou úvahu, proč stanovila odvodovou povinnost z určité částky, neučinila, nemůže zásadní vady svého rozhodnutí dohánět v řízení před soudem. Tím spíše ne odkazem na rozhodnutí jiného orgánu, které dosud nebylo vydáno. Požadavek žalované tak jen podtrhuje hrubé nedostatky v jeho posouzení a naprosto flagrantní pochybení při zjišťování skutkového stavu.

IV. Právní posouzení věci soudem

15. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalované, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná** [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
16. Krajský soud se v první řadě zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadených rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že kromě nicotnosti rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. jsou krajské soudy povinny přihlížet také k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (k tomu srov. např. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, dle kterého „*ustanovení § 76 odst. 1 SŘS upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání – z toho lze dovodit jen to, že případy tam*“).

uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední – tj. bez návrhu – pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) SŘS, a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.”. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). K tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění správního rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námítky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech.

17. Jak již bylo uvedeno, žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované (i OSSZ) v tom, že své závěry založila pouze na závěrech správce daně ohledně právní kvalifikace finančních převodů prostředků P. M. v měsíci dubnu 2014 ve výši 4 878 586 Kč, které dle názoru správce daně byly odměnou jednatele společnosti, a tato odměna je příjem, který je předmětem daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti roku 2014 dle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů, aniž by ve vztahu k této otázce provedla vlastní přezkoumatelnou úvahu. Tvrzení žalobce o převzetí právních závěrů správce daně žalovaná nikterak nepochybnuje, když ve vyjádření k žalobě (s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí) konstatuje, že platební výměr OSSZ Kroměříž i rozhodnutí o odvolání žalované bylo odvislé od skutečností prokázaných správcem daně, tedy, že příjmy jednatele žalobce jsou příjmy ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů (příjmy ze závislé činnosti, mj. odměny člena orgánu právnické osoby) ve spojení s § 6 odst. 3 téhož zákona. Z tohoto důvodu bylo zcela na místě, že OSSZ Kroměříž posoudila tuto odměnu jako vyměřovací základ ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1. 2. 2013.
18. Pro posouzení této žalobní námítky je nicméně stěžejní ta skutečnost, že uvedené právní závěry správce daně neprošly pomyslným testem přezkoumatelnosti, provedeným Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku č. j. 2 Afs 94/2022-48, který jednoznačně uzavřel, že „*chybějící odůvodnění právní kvalifikace příjmu je vadou působící nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti.*“ Nejvyšší správní soud totiž konstatoval, že „*není zřejmé, z jakého důvodu správní orgány vyhodnotily sporný příjem právě jako odměnu člena orgánu právnické osoby. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole ani žalovaný v napadeném rozhodnutí právní posouzení příjmu blíže nezodůvodnili. Sporný příjem bez dalšího označili jako odměnu člena orgánu právnické osoby. Takové posouzení NSS nepovažuje za dostatečné. Správní orgány jsou povinny si učinit úsudek o charakteru příjmů daňového subjektu za účelem jejich podřazení pod jeden z druhů zdanitelných příjmů podle § 6 až 10 zákona o daních z příjmů (k*

rozlišování mezi jednotlivými kategoriemi viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2021, č. j. 4 AfS 277/2020-43). Rozhodující pro posouzení charakteru příjmu je ve smyslu zákona o daních z příjmů vzájemný vztah plátce a poplatníka. Žádnou podrobnější úvahu v tomto směru ale správce daně ani žalovaný nepředložili. Příjem ze závislé činnosti v podobě odměny ale není jedinou myslitelnou alternativou k půjčce. Jinak řečeno, nabízí se více možných verzí právního hodnocení tohoto příjmu. Je úkolem správních orgánů, aby jeho povahu přezkoumatelným způsobem kvalifikovaly a své závěry odůvodnily.“

19. Jakkoliv samozřejmě nelze (s ohledem na pozdější datum vydání citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu) vytýkat žalované (či OSSZ), že citované závěry přímo nezohlednily při formulaci svým právních závěrů, na jejich relevanci pro nyní projednávanou věc, konkrétně pro hodnocení přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí to ničeho nemění. Krajský soud se tak zcela ztotožňuje s právními závěry Nejvyššího správního soudu ohledně nepřezkoumatelnosti závěrů správce daně týkající se právní kvalifikace předmětných příjmů. V návaznosti na to, kdy žalovaná sama opakovaně zdůraznila, že „rozhodnutí o odvolání žalované bylo odvislé od skutečností prokázaných správcem daně, tedy, že příjmy jednatele žalobce jsou příjmy ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů (příjmy ze závislé činnosti, mj. odměny člena orgánu právnické osoby) ve spojení s § 6 odst. 3 téhož zákona.“, nelze než konstatovat, že i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů týkající se právní kvalifikace předmětných příjmů, zejména tedy právního závěru, že se jedná o odměnu jako vyměřovací základ ve smyslu § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1. 2. 2013.
20. Krajský soud tak z výše uvedených důvodů přisvědčil námitce žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalované pro nedostatek důvodů, byť se, s ohledem na vzájemnou provázanost postupu a zjištění správce daně a navazující postup orgánů správy sociálního zabezpečení, kdy stěžejním je v této souvislosti § 5 zákona č. 589/1992 Sb., neztotožňuje s argumentací žalobce ohledně míry samostatnosti či nezávislosti postupu (zde konkrétně při formulaci vlastních úvah o charakteru příjmů dle § 6 zákona o daních z příjmů) správce daně na straně jedné a orgánů správy sociálního zabezpečení v rámci kontroly plnění povinností v nemocenském pojištění, v důchodovém pojištění a při odvodu pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, stanovených zákonem č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákonem č. 582/1991 Sb. a zákonem č. 589/1992 Sb. na straně druhé (koneckonců v praxi je zcela běžné, že k provedení kontroly je přistoupeno z důvodu oznámení finančního úřadu o zvýšení zdanitelných příjmů ze závislé činnosti za dané období u daňového subjektu).
21. Stejně tak se krajský soud ztotožňuje s názorem žalobce, že nelze vyhovět návrhu žalované na přerušování řízení dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., neboť žalobou napadené rozhodnutí nyní samo o sobě trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou v žádném případě nelze jakkoliv „dodatečně“ zhojit či tyto nedostatky dodatečně „opravovat“ ještě v nynějším řízení o podané žalobě na základě nově přijatého rozhodnutí správce daně, resp. Odvolacího finančního ředitelství ve věci žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené rozhodnutí žalované zrušil pro vady řízení spočívajících v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), přičemž bude záviset na úvaze žalované, zda k odvolání

žalobce ihned zruší platební výměr OSSZ Kroměříž, anebo vyčká na nové rozhodnutí správce daně, které pak zohlední v rámci nového rozhodnutí o žalobcem podaném odvolání.

23. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
24. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna zástupce (advokáta) žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé – replika) ve výši 3 × 3 100 Kč a tři režijní paušály ve výši 3 × 300 Kč, tedy celkem 10 200 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 142 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.
25. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. prosince 2023

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu